

РЕШЕНИЕ

№ 1139

гр. София, 24.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 15 състав, в публично заседание на 16.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Полина Якимова

при участието на секретаря Клавдия Дали, като разгледа дело номер **10806** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс. Образувано е по оспорване на М. Д. Д. срещу Решение № ПИ-333/ 30.09.2020 г. на директора на ТД на НАП С., в частта, с която е оставена без уважение жалбата на Д. срещу Разпореждане с изх. № С200022-137-0004093/ 28.04.2020г. на главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране“, ТД на НАП С., с което е отказано да бъдат отписани поради изтекла погасителна давност публични задължения за такса в размер на 6307,91 лв., вкл. лихви за забава по изпълнителен лист от 29.07.2014г., както и по отношение на публичното задължение за такса в размер на 16,14 лв., вкл. лихви за забава по изпълнителен лист от 29.07.2014г.

Жалбоподателят поддържа незаконосъобразност на отказа. Сочи, че за образуваното през 2014г. изпълнителното дело е узнал през м. август 2020г. и изразява недоумение, че повече от 4 години не са предприети никакви изпълнителни действия по него.

Ответникът директор на ТД на НАП С. чрез представител по пълномощие изразява становище за неоснователност на жалбата. Моли за отхвърлянето ѝ и в полза на НАП да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като съобрази изложените в жалбата основания, доводите на страните и събраните доказателства, приема за установено следното:

В ТД на НАП-С. е образувано изпълнително дело № 5925/ 2014г. срещу жалбоподателя Д., като предмет са и задължения за такси по изп. лист по н о х дело № 1369/ 2014г. в размер на 3918,76 лв. и лихва. Съобщението за доброволно изпълнение

(л.26) е получено от оспорващия на 9.10.2020г.

С възражение вх.№ С-200022-000-0180339/ 27.04.2020г. (л.16) М. Д. иска пред ТД на НАП-С., на основание чл.171, ал.1 и ал.2, във вр. с чл.172 от ДОПК да бъдат отписани, поради изтекла давност, всички суми по изпълнителното дело. Излага доводи, че давностният срок за събирането им е изтекъл на 25.08.2019г.

С разпореждане изх. № С200022-137-0004093 от 28.04.2020 г. на главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране“, ТД на НАП С. е прието, че по изпълнителното дело няма задължения с изтекъл давностен срок и е отказал да прекрати поради изтекла погасителна давност задължения в размер на 3908,76 лв. за такса по сметката на ВСС заедно с лихва в размер на 2399,15 лв.; такса в размер на 10 лв. по изп. лист от 29.07.2014лв. заедно с лихва в размер на 6,14 лв. и глоба в размер на 6 000 лв.

Жалбоподателят е оспорил това разпореждане по административен ред и ответникът с обжалваното пред съда Решение № ПИ-333/ 30.09.2020г. отменя разпореждането в частта, с която е отказано прекратяване по давност на производството по принудително изпълнение по отношение на публичните задължения за глоба по изп. лист на СГС от 29.07.2014г. В останалата част оставя без уважение жалбата като неоснователна. Аргументите на решаващия орган са, че в срока на давността са предприети действия по спиране, каквото е това по чл.172, ал.1, т.5 ДОПК – налагане на обезпечителни мерки, което е сторено с Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № С170022-022-0068794/ 10.11.2017г. Позовал се е на разпоредбата на чл.171, ал.2 ДОПК, според която с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1-ви януари на годината, следваща годината, през която е трябвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността. След като публичното задължение е било дължимо през 2014-та година, 10-годишната давност за него започва да тече на 01.01.2015г. и би следвало да изтече на 01.01.2025г.

Подадена е до съда жалба срещу така постановеното решение от административното обжалване, която е предмет на настоящото производство. Жалбоподателят оспорва решението и разпореждането в частта, в която е отказано отписване на задължения за такса по изпълнителен лист, издаден от СГС на 29.07.2014г. по н о х дело № 1369/ 2014г. и прекратяване на производството по принудителното им събиране.

При така установените факти, съдът приема от правна страна, че жалбата е подадена в срока по чл. 268 от ДОПК от длъжника по изпълнителното дело, за когото е налице правен интерес от обжалването, поради което намира жалбата за допустима.

Разгледана по същество, е неоснователна.

Спор по фактите, засягащ размера и основанията на публичните вземания, за които е поискано да бъдат приети за погасени по давност, няма.

Спорът е правен и се отнася до това дали са погасени по давност задълженията по изпълнителен лист, издаден от СГС на 29.07.2014г. по н о х дело № 1369/ 2014г. и конкретно дали правилно директорът на ТД на НАП С. прилага разпоредбата на чл.171, ал.2 и чл.172 от ДОПК.

И. на погасителната давност е приложим в данъчното право съгласно разпоредбите на чл. 171- чл. 173 от ДОПК. Погасителната давност е период от време на бездействие на носителя на едно субективно материално право, след изтичането на който се поражда правото на задълженото лице да се позове на изтеклата давност и да откаже изпълнение на задължението. От гледна точка на данъчното право и на ДОПК, давността е период от време, с изтичането на който се преклудира правото на

държавата да събере едно вземане. Изтеклата погасителна давност е основание за отписване на публичните задължения, по аргумент от нормата на чл. 173, ал. 1 от ДОПК. Съгласно разпоредбата на чл. 173, ал. 2 от ДОПК (нова ДВ бр. 94 от 2015 г.) вземанията се отписват служебно с изтичането на срока по чл. 171, ал. 2 от ДОПК, т.е. с изтичането на т. н. абсолютна 10-годишна погасителна давност.

Погасителната давност може да бъде прекъсвана или спирана при наличие на възникнали преди изтичането ѝ юридически факти, посочени в съответната правна норма. При спиране на давността давностният срок не тече. С отпадане на основанието за спиране се възобновява течението на давностния срок, като продължава да тече неизтеклата до момента на спирането част от него. Периодът на спиране на давността не се включва в срока на давността, с него тя се удължава. След отпадане на основанието за спиране давностният срок се допълва с период от време, равен на разликата между целия срок на давността и изтеклото време до спирането.

Съдът намира, че доколкото по делото се установява връчване на съобщението за доброволно изпълнение на жалбоподателя на 9.10.2020г., въпросното съобщение не е произвело ефект на прекъсване на давността преди този момент. Първото действие, което има отношение към теченето на давността, е постановлението за налагане на обезпечителни мерки от 10.11.2017г., което е съобщено на Д. едва на 10.09.2020г., но липсват данни да е изпълнено чрез връчване на посочените в него банки на заповорни съобщения. Следователно меродавно за преценката правилен ли е оспореният акт е не цитираното от решаващия орган постановление за налагане на обезпечителни мерки, а това с изх. № С180022-022-006646/ 15.09.2018г. (л.20), което, макар да е съобщено на Д. едва на 10.09.2020г., е наложено чрез връчването на заповорно съобщение в Банка ДСК на 17.09.2018г. (л.19). С това е осъществена хипотезата на чл.172, ал.1, т.5 ДОПК и давността е спряла да тече още повече, че липсва данни постановлението да е оспорено/отменено. Давността се спира с налагането на обезпечителните мерки, а моментът на налагането не винаги съвпада с момента на издаване на постановлението за налагане на обезпечителни мерки. Моментът на налагането на обезпечителната мярка зависи от нейния вид и е нормативно установен в ДОПК – чл.201 и сл. Към момента на спиране (17.09.2018г.) не е изтекла 5-годишната давност по чл.171, ал.1 ДОПК, не е изтекла и абсолютната 10-годишна погасителна давност, установена в чл.171, ал. 2 ДОПК.

По изложените съображения Решение № ПИ-333/ 30.09.2020 г. на директора на ТД на НАП С., в частта, с която е оставена без уважение жалбата на Д. срещу Разпореждане с изх. № С200022-137-0004093/ 28.04.2020г. на главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране“, ТД на НАП С., с което е отказано да бъдат отписани поради изтекла погасителна давност публични задължения за такса в размер на 6307,91 лв., вкл. лихви за забава по изпълнителен лист от 29.07.2014г., както и по отношение на публичното задължение за такса в размер на 16,14 лв., вкл. лихви за забава по изпълнителен лист от 29.07.2014г., е правилно по резултата си, поради което жалбата срещу него, като неоснователна, следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора и въз основа на направеното искане на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. с оглед обема и качеството на осъществената процесуална защита, изразяваща се в бланкетно оспорване на жалбата.

Водим от горното и на основание чл.268 ДОПК Административен съд София-град, I отделение, 15-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Д. Д. срещу Решение № ПИ-333/ 30.09.2020 г. на директора на ТД на НАП С. в частта, с която е оставена без уважение жалбата на Д. срещу Разпореждане с изх. № С200022-137-0004093/ 28.04.2020г. на главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране“, ТД на НАП С., с което е отказано да бъдат отписани поради изтекла погасителна давност публични задължения за такса в размер на 6307,91 лв., вкл. лихви за забава по изпълнителен лист от 29.07.2014г., както и по отношение на публичното задължение за такса в размер на 16,14 лв., вкл. лихви за забава по изпълнителен лист от 29.07.2014г..

ОСЪЖДА М. Д. Д. да заплати на ТД на НАП С. разноски по делото в размер на 100 (сто) лева.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: